

Blodtörstig religiös fanatism

En svensk ogift kvinna blev gravid med en afrikansk muslim och vände sig till en iman (muslimsk präst) i Sverige för rådfrågning angående vissa släktförhållanden. Hon blev inte lite förvånad över svaret hon fick. Det stora och svåra som mannen begått, sade imanen, var att han haft samlag utan att vara gift. Giftermål mellan dessa två skulle, på grund av nämnda släktförhållande, sannolikt aldrig ha kommit till stånd, om parterna rättat sig efter islams regler i det aktuella landet.

Jag tar upp den här händelsen i samband med Taslima Nasrins bok, därför att den klart visar, att det inom islam är förbjudet även för män att ha samlag utom äktenskap. Därav kommer också det i vissa islamska länder ofta förekommande bruket med tillfälliga äktenskap, där vigseln har ett enda syfte: rättfärdigandet av den gifte mannens utomäktenskapliga sexualliv. För "skammens skull" ordnar man en vigsel, något som vi tycker är hyckleri i kvadrat.

Islamisterna i Bangladesh borde väl om några respektera förbudet mot utomäktenskapligt samlag men de bryter tusenfalt mot detta bud i sitt heliga krig mot hinduerna. Våldtäkt av hinduiska kvinnor är där ett stående inslag. Saken bleve naturligtvis inte bättre om det ordnades vigslar på löpande band innan massvåldtäkterna sätter igång. Det är inte så jag menar.

Jag vill endast understryka att det tydligen är tillåtet för fundamentalistiska män att bryta mot sina egna lagar när det gäller att underkuva andra. Hitler gjorde på liknande sätt. Han hävdade att det var tillåtet att "suspendera" vardagsmoralen för att vinna "högre" mål. Detta kallas även "jesuitmoral" eller ändamå-

let helgar medlen. Hitler kände dock inget högre och allsmäktigt väsen.

En sak som alltid gör mig illamående vid skildringar av våldtäkter i krig och erövringar är att män faktiskt kan genomföra och också genomföra denna "kärlekens handling" samtidigt som de kokar av hat till de människor som betvingas. Jag kan tänka mig att en "vanlig" våldtäkt kan vara ett uttryck för, inte kärlek, men kanske stark åtrå till en viss kvinna. I krig och erövring kan jag inte se annat än att själva hatet och aggressionen orsakar mäns erektion. Såvida det inte är "kärleken till Gud". Det finns ju något som heter nitälskan.

Skammen är en dokumentärroman står det på försättsbladet. Det är ingen roman har en del sagt. I varje fall är det en tråkig roman, har andra sagt. Författarinnan har byggt in sin mycket omfattande dokumentation om det fundamentalistiska våldet i en ramberättelse om en hinduisk familj. Trots ständig förföljelse från den religiösa fanatismen har familjen vägrat att i likhet med många, många andra av den hinduistiska minoriteten, lämna Bangladesh. Det ger läsaren en känsla av befrielse när fadern på bokens sista sida går med på att de som finns kvar i familjen ger sig iväg till Indien.

Maya, dottern, har rövat bort av fundamentalisterna och sannolikt våldtagits mångfaldiga gånger. Modern utför tigande sina hushållssysslor. Sonen som kämpat för landets frigörelse har tappat tron på allt. När han slutligen utför en hämnande handling blir det den nesligast tänkbara: han våldtar och misshandlar en muslimsk prostituerad. Den typen av handling har tyvärr inte heller varit alltför ovanlig

Taslima Nasrin
LAJJA. SKAMMEN
Övers: Elisabeth Zila-Olin
(med hjälp av Krishna Dutt)
Norstedts

Taslima Nasrin Foto: Ulla Montan

bland män som gjorts maktlösa av andra män. "Katten på råttan och råttan på reppet..."

Det spelar ingen roll om *Skammen* är en bra roman eller inte. Den ger oss inblick i den fruktansvärda grymhet och blodtörst som den religiösa fanatismen har förmåga att sätta i verket.

Vi får också klart för oss hur islamiseringen går till. Ett viktigt led i processen är att hinduiska ord och namn på platser och personer successivt byts ut mot muslimska. Hinduerna konverterar av rädsla till islam. På så sätt minskar den hinduistiska befolkningen.

Skammen belyser även det svek som begicks, inte minst av kommunister och vänsterfolk, mot den hinduiska minoriteten i Bangladesh när de stödde utplånandet av de paragrafer i 1971 års konstitu-

tion, antagen vid frigörelsen från Pakistan, som garanterade att ingen religion skulle vara statsreligion.

Skammen påminner oss också om att religionskrig egentligen inte handlar om religion. Religion är täckmantel för något annat. Det är inte intresset för människors behov av en högre kraft att stödja sig mot när livet känns tungt och svårt. Utan det är lystnaden efter ekonomisk och världslig makt som styr i krig och erövringar.

I fallet Bangladesh får vi veta att den absolut största delen av jorden ägdes av hinduer medan muslimer i regel var jordbrukare. En sådan motsättning kan lösas på annat sätt, men genom islamiseringen blir Bangladesh en del i det världsherravälde som islamisterna håller på att bygga upp.

Hjördis Levin